

Հովհաննես Թումանյան

Օջախի երգը

Քե՛ք անենք, տղերք այս պետք է մնա.
Ապրենք պարերով, խաղով ու թառով,
Կյանքներս թող միշտ այսպես անց կենա,
Թեկուզ և պակաս մի քանի տարով:

Գնանք մեր ջահել սրբոտի ետևից,
Ուր կուգե տանի մին է մեզ համար .
Նա էլ մեզ նըման հոգնել է ցավից,
Ուզում է հարբել մոլի, խելագար:

Իդեալներ ունենք փակած պաղվալում,

Ո՞վ գիտի՝ այն էլ մըկները կերան,
Հույսեր ունեինք, տենչեր ունեինք
Իրար ետևից մաշվեցին կորան:

Էլ ընչի՞ հսկենք, ընչի՞ց վախենանք,
Ամեն բան անցավ իզուր, անկատար,

Գոնե մեր սրբոտի ետևից գնանք,
Նա էլ մեզ նման այս կյանքում օտար...

Զարկեցեք թառին, թող գինին հոսի,
Պատերը դողան սեր ծափ-ծիծաղից,
Թող դրոսից նայող հիմարը ասի

Այս սարդիկ շունեն ո՛չ խելք, ո՛չ թախիծ:

1900
